

N.º 11 (b) Patent n.º 113.982 Preu: 10 ets.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

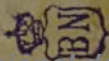
UNA JUGUESCA ORIGINAL

Biblioteca Nacional de España

Una juguesca original

L'HOSTALER dels Quatre Camins feia dies que estava molt amoïnât. El cap de la guàrdia civil li havia comunicat que si mai trobaven algú jugant diners al set i mig dintre l'hostal, el clausurarien per una temporada. I el pobre hostaler no veia la manera d'evitar que els seus parroquians juguessin.

Ja l'haurien cregut, ja, oi més amb l'amenaça d'anar tots a la presó emmanillats per la parella, però entre ells hi havia en Ribelles *alias* El Rei de Copes, jugador empedreït, bevedor incommensurable i capitost de la taula del set i mig, que amb el seu exemple

i les seves exhortacions mantenia ferma la timba del joc prohibit.

—Però, Rei de Copes, no siguis tosut—li deia l'hostaler—. No veus que si vénen els civils tu te la carregaràs tant com jo!

—Carregar-me-la? ¿Per què? ¿Què vols que em facin a mi els civils?

—Et duran a la presó. Tu i tots plegats, hi anirem.

—¿I què? ¿Que per ventura no podrem seguir jugant a la presó? Si ens prenen les cartes jugarem amb trossos de paper... o a cara i creu... o a la morra!

No hi havia manera de convence'l, i per sortir de compromisos l'hostaler es decidí a amagar tots els jocs de cartes que hi havia a la casa. Però no hi guanyà res. Tal com havia dit, el Rei de Copes no s'estigué de jugar, i ara jugava a parells i senars, o feia apostes amb curses de mosques eixelades i amb aquests procediments tan primitius, eren ben grosses les sumes de di-

ner que passaven de mà en mà entre aquells empedreïts jugadors.

El cap de la guàrdia civil, en saber els nous procediments que empraven els jugadors dels Quatre Camins, advertí a l'hostaler que allò tampoc no ho podia permetre.

—Que juguin tant com vulguin, però sense apostes. Les apostes estan prohibides. Si sé que es juguen diners us agafaré tots.

Altra vegada l'hostaler es sentí fortament contrariat i tot era rumiar un procediment per escarmentar aquell trappella de Rei de Copes.

Per fi se li acudí una bona idea. L'escarmentaria per medi d'una aposta, ell que hi era tan afeccionat.

L'hostaler tenia una aca que era tinguda per la més lleugera del poble. Aquella tarda, quan el Rei de Copes i els seus seguidors anaven a entaular-se a fer una gran partida de ruleta que la feien per medi d'una bala de vidre que voltava dintre d'un plat soper amb xifres escrites amb tinta, l'hos-

*...advertí a l'hostaler que allò tampoc
no ho podia permetre.*

taler interrompé llurs preparatius i exclamà dirigint-se al capítost:

—Vejam, Rei de Copes, tu que ets tan afeccionat a juguesques, ¿en vols fer una amb mi?

—Prou, prou! ¿Que ja t'ha passat la por que tenies?

—No hi penso ja! Vinga, la juguesca és així: El meu mosso pujarà a la tartaneta tirada per l'aca i la farà córrer fins als arbres d'allà baix i tornar. ¿Què hi deu haver? ¿Cent metres?

—Una cosa així.

—Doncs jo t'aposto vint duros que anirà i tornarà abans que tu hagis tingut temps de beure un vas de vi.

—¿Gaire gran?

—Un petricó.

—Va la juguesca! Estàs boig, hostaler. Fins deu i tot me'n beuria!

—Vinga, dipositem els duros.

Foren posats quaranta duros sobre el taulell, i mentre el mosso pujava a la tartana i prenia les regnes, l'hostaler duia un vas de vi al Rei de Copes.

*...però de seguit que tocà el vi, llen-
çà un renec.*

Prengué un mocador i el féu voleiar
cridant:

—Una, dues, tres!

La tartaneta partí com un llamp, i
el Rei de Copes agafà de pressa el
got de mans de l'hostaler i se'l portà
als llavis, però de seguit que tocà el
vi, llençà un renec.

—Mal llamp! Ui, ui!

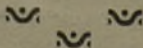
—¿Què et passa? ¿que no beus?—
preguntà l'hostaler amb sorna.

—M'he escaldat; aquest vi crema!

—Doncs no tinc temps de dur-ne
d'altre; mira, la tartana ja és aquí;
has perdut!

L'astut hostaler havia escalfat el vi
que quasi bullia, i amb aquesta tram-
pa va escarmentar el jugador incorre-
gible, que mai més no tornà fer ju-
guesques a l'hostal dels Quatre Camins.

GUILLEM D'OLORÓ

RODOLINS INCOMPLETS

Entre els cigars, en Pepet

.

—Fillet meu: No es pot ser plaga.

.

EL PELEGRI

A les meves germanes

Rosa i Assumpció

Eren les deu d'una nit freda i fosca.
No es veia res sinó la blancor de la
neu; no es sentia altra cosa que el lla-
druc d'un gos i la veu d'un pelegrí
que deia:

—Obriu-me la porta per compassió;
sóc un pobre pelegrí que l'ha atrapat
la fosca. Obriu al que truca a la vostra
porta morint-se de fred i de fam... La
neu cau abundosa i el fred és cada cop
més cru. Si no obriu, potser demà em
trobeu mort al peu de la vostra porta.
Tot jo tremolo. Estic atuit per la ca-
minada. Si em doneu acollida, Déu vos
ho pagarà...

Dintre la casa on trucava el pele-
grí, feien el sord.

I el pelegrí seguia planyent-se:

—Penseu que la neu em cobrirà;
penseu que Déu mana donar acolliment

al que l'ha de menester; penseu que
Ell castiga als que no l'obeeixen.

dir el pelegrí—, em resigno a morir

Els de dins, res, com si tal cosa.

—Ja que no obriu—va acabar per
de fred i fam. I moriré pensant en la
glòria que m'espera, perquè tinc la
consciència tranquil·la.

.

Com de fet, l'endemà va ésser tro-
bat mort el pelegrí, mig cobert de neu.

I l'amo de la casa on havia trucat
va veure el pobre sense vida, i va sen-
tir el remordiment de no haver volgut
deixar l'escalforeta del llit per donar
acolliment al que n'hi demanava.

I veus aquí que ara la consciència
el corseca i li diu contínuament:

—Pateix, pateix, que més patiràs en-
cara per haver desobeït a Déu. Pateix,
pateix, per no haver complert la quin-
ta obra de misericòrdia que mana re-
collir els pelegrins.

EMILI BRUNO BAGES

L'explorador Rebusca feia una expedició pel desert.

Després de molt caminar hagué de consultar el mapa, puix s'havia perdut.

Mentre estudiava la carta, aparegué
el cuiner de la tribu dels Tekamolta.

El qual cuità a embolicar aquell tall
exquisit amb el mateix paper on jeia.

I se l'emportà cap a la tribu.

Aquell vespre, els Tekamolta menjaren explorador a la papillot.

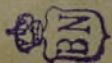
LA VIOLA

Vora del camí,
entre herbei i molsa,
amagada hi creix
la gentil viola:
si ningú la veu
prou tothom l'olora.

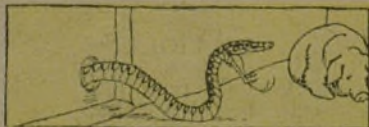
Dins de Natzaret
hi ha un fuster tan pobre
que ningú el coneix
sinó els de la vora,
ja que Ell i son Fill
i la seva Esposa,
omplen el taller
d'una olor tan dolça,
que tots els veïns
quan surten i es troben
exclamen arreu,
admirats de joia:
—A cà'l fusteret,
quin pom de violes!

LLUÍS TINTORÉ MERCADER

Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

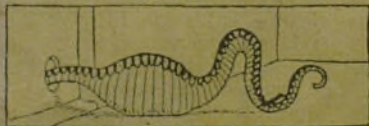
Biblioteca Nacional de España

Per la gatonera de la cort entrà una serp

i s'empassà un garrinet de viu en viu.

I en voler tornar a sortir, no pogué,

pagant amb la pell sa golafreria.